

blive færdige, hvad der sandsynligvis vil medtage mindst 5—6 Aar. De Ydere, der blive blandt de sidste Afsløsningshold og som følgelig ville komme til at udrede den fulde Tiende i de Aar, der hengaa, indtil deres Tur kommer, ville nemlig efter Forslaget paa den anden Side i et kortere Aaremaal komme til at svare den aarlige Ydelse paa Grund af den ved Konvertering fremkaldte ekstraordinære Indfrielse af Bankobligationer.

Dersom en Rentenedsættelse for Bankens Obligationer fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig kan finde Sted om nogle faa Aar, vil der paa denne Maade tilflyde Tiendeyderne en Fordel, som kan ansættes til *henimod* $\frac{1}{8}$ af Afsløsningssummen, og i Stedet for en Afsløsningssum af 18 Gange et Aars Tiende ville Tiendeyderne saaledes kun komme til at betale *henimod* 16 Gange Tiendens Gennemsnitsbeløb.

Mindretallet modsætter sig bestemt, at Tiendeyderne saaledes 2 Gange skulle nyde godt af Afsløsningen, først paa Statens, siden paa Tiendeejernes Bekostning, og Mindretallet har paa dette Punkt fundet Tilslutning hos Reedtz-Thott og Tesdorpf. Efter at Mindretallet i denne Hensigt havde stillet Forslag om, at Ordet „højst“ i § 2, 4de Stykke, skulde gaa ud, ere saavel Ministeren, som Udvalgets øvrige Medlemmer gaaede med til at foreslaa, at *Tiendeyderne, for saa vidt de ikke straks indfri Afsløsningssummerne kontant, skulle svare en fast halvaarlig Ydelse af $2\frac{1}{4}$ pCt. af disse, hvoraf 2 pCt. beregnes som Rente, medens Resten afskrives som Afdrag.*

Nogle Medlemmer af dette Mindretal (nemlig P. G. C. Jensen, Juul-Rysensteen, Pagh og Tolderlund) finde fremdeles den af Regeringen foreslaaede *Tiendeafløsningsbank* overflødig og unyttig, ligesom den er kostbar. De foreslaa Bestemmelserne om *Banken*, fjernede og Afsløsningen ordnet paa følgende Maade:

Staten bør direkte optræde som Mellemand mellem Tiendeydere og Tiendeejere.

De Afsløsningssummer, som Tiendeyderne skulle udrede, skulle tilfalde Statskassen,

som følgelig oppebærer den halvaarlige Ydelse af $2\frac{1}{4}$ pCt. i $55\frac{1}{2}$ Aar.

Derimod *udbetaler Statskassen til Tiendeejerne kontant* det fulde dem for Afsløsningen tilkommende Beløb, efterhaanden som Afsløsningen træder i Kraft.

For at gøre dette *maa Staten optage et Laan* (Ændringsforslag Nr. 15). Ifølge anstillede Undersøgelser vil et saadant Laan ikke i mindste Maade skade den danske Stats Kredit.

Pengeforholdene maa anses for gunstige, idet der utvivlsomt vil kunne optages et 3 pCt.s Laan til en saadan Kurs, at den *effektive Rente ikke vil overstige $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig.*

Gaar man ud fra, at *Yderne* skulle betale 18 Gange Tienden eller 96 Mill. Kr., vil den halvaarlige Ydelse ($2\frac{1}{4}$ pCt.) deraf blive 2,16 Mill. Kr.

Med dette Beløb kan Staten forrente og amortisere et Laan, som til en *effektiv Rente* af ca. $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig vil udbringes til *henimod* 105 Mill. Kr.

Statskassen vil herved indvinde henimod 9 Mill. Kr., og dens Tilskud — som efter Lovforslaget vil udgøre ca. $30\frac{5}{6}$ Mill. Kr. — *formindskes herved til ca. $21\frac{5}{6}$ Mill. Kr.* Da ogsaa dette Beløb maatte laanes, saa at det samlede Laan bliver *henimod* 127 Mill. Kr., vil *Statens aarlige Tilskud til Rente og Afdrag* blive ca. 900,000 Kr. i Stedet for efter Lovforslaget ca. 1,400,000 Kr.

Det er saaledes en betydelig *Besparelse af henimod en halv Million Kr. aarlig*, som ad denne Vej kan opnaas.

Laanet maatte optages *paa een Gang og nu*, skønt det først skal bruges efterhaanden i Løbet af 5—6 eller flere Aar; men der vil kunne træffes den Overenskomst med de Banker, som negociere Laanet, at disse overtage Laanets Forrentning, indtil det skal anvendes, saa at Statskassen intet Tab lider i saa Henseende. Selvfølgelig skulde der ogsaa drages Omsorg for, at Kapitalen i det væsentlige først kommer her ind i Landet efterhaanden i Løbet af Aarene.

Yderne ville ikke lide noget Tab ved